
Чи не покинуть нам, небого,
Моя сусідонько убога,
Вірші нікчемні віршувать
Та заходиться риштувать
Вози в далеку дорогу,
На той світ, друже мій, до бога,
Почимчикуєм спочивать.
Втомилися, і підтоптались,
І розуму таки набрались,
То й буде з нас! Ходімо спать,
Ходімо в хату спочивать...
Весела хата, щоб ти знала!..
Ой не йдімо, не ходімо,
Рано, друже, рано —
Походимо, посидимо —
На сей світ поглянем...
Поглянемо, моя доле...
Бач, який широкий,
Та високий, та веселий,
Ясний та глибокий...
Походимо ж, моя зоре...
Зійдемо на гору,
Спочинемо, а тим часом
Твої сестри-зорі,
Безвічнії, попід небом
Попливуть, засяють.
Підождемо ж, моя сестро,
Дружино святая!
Та нескверними устами
Помолимось богу,
Та й рушимо тихесенько
В далеку дорогу —
Над Летою¹ бездонною
Та каламутною.
Благослови мене, друже,
Славою святою.

14 февреля

А поки те, та се, та оне...
Ходімо просто-навпростець
До Ескулапа на ралець²
Чи не одурить він Харона³
І Парку-пряху? ⁴.. І тойді,
Поки б химерив мудрий дід,
Творили б, лежа, епопею,
Парили б скрізь понад землею,
Та все б гекзаметри плели,
Та на горище б однесли
Мишам на снідання. А потім
Співали б прозу, та по нотах,
А не як-небудь... Друже мій,
О мій сопутниче святий!
Поки огонь не захолюнув,
Ходімо лучче до Харона —
Через Лету бездонну
Та каламутну
Перепливе, перенесем
І Славу святую —
Молодую, безвічну.
Або цур їй, друже,
І без неї обійдуся —
Та як буду здужать,
То над самим Флегетоном
Або над Стіксом, у раю,
Неначе над Дніпром широким,
В гаю — предвічному гаю,
Поставлю хаточку, садочок
Кругом хатини насаджу;
Прилинеш ти у холодочок,
Тебе, мов кралю, посаджу.
Дніпро, Україну згадаєм,
Веселі селища в гаях,
Могили-гори на степах —
І веселенько заспіваєм...

*15 феврала [1861,
С.-Петербург]*

1. *Лета, Стікс, Флегетон* — за грецькою міфологією, річки підземного царства.
2. *До Ескулапа на ралець...* — Ескулап (Асклепій) — бог лікування у стародавніх греків і римлян. Пізніше — іронічна назва лікарів. *Ходити на ралець* — іти до когось з подарунком.
3. *Харон* — за грецькою міфологією, перевізник душ померлих через підземну ріку Стікс.
4. *Парка-пряха* — Парки, за римською міфологією, богині людської долі, яких римляни уявляли у вигляді трьох сестер-прядильниць, одна з яких починала прясти нитку життя, друга продовжувала її, а третя перерізала.